

[Holger Eriksen.]

Man får med andre ord sikkerhed for, at landbrugernes udgifter bliver opgivet til sidste øre, indtægtsopgivelserne derimod bliver af mere tvivlsom værdi.

Men værst er det i mine øjne, at en sådan afgift i udpræget grad vender den tunge ende nedad. Der behøves egentlig intet talmateriale til at anskueliggøre dette. Den lille mand er nødt til at bruge alt, hvad han tjener, til det mest nødtørftige; han vil derfor komme til at betale 10 pct. af hele sin indtægt bortset fra det, der går til husleje og direkte skatter. Manden med den større indtægt bliver fri for at betale afgift af det, han opsparer, af udgiften til rejser i udlandet, af køb i samme udland og af udgifter til folkehold ud over det erhvervs-mæssige. På min vej til København passerer jeg en villa under opførelse. Det siges, at den får over 25 værelser, og at der bliver plads til 12 væddeløbsheste og 6 biler. En mand, der bygger sådan, må lønne adskillige hus-assistenten, staldkarle og chauffører, han undgår vel heller ikke at lønne en gartner, der passer anlægget omkring villaen. Alle disse udgifter falder uden for merværdi-skatten.

Nu siger den højtærede finansminister, at han på forskellig måde vil bøde på dette misforhold, og jeg betvivler ikke hans ærlige vilje dertil. Han kan give større børnetilskud og højere folke- og invalidepension, men jeg frygter, at der tilbage bliver store grupper, som ikke har børn, og som er arbejdsdygtige, men som alligevel kommer til at sidde med smerten uden at få dækning for den merudgift, der pålægges dem gennem denne lov.

Da den såkaldte skattebuket var til behandling, blev det flere gange sagt, at man ikke ville være med til at forrykke det, man kalder den sociale balance. Det tilfredsstillende mig ikke. Jeg ønsker den tværtimod forrykket, men på den måde, at skatten bliver indkomstudjævnende. Det er min opfattelse, at udviklingen i de senere år er gået i den modsatte retning; vent bare, til vi får en ny lønningskommission. Jeg vil være meget forbavset, hvis de højerelønnede ikke til den tid kommer med beviser for, at de er saktet agterud for deres kolleger i de private erhverv. De fik ganske vist ved sidste lønningsrevision procentuelt

mere end de lavestlønnede. De har siden gennem reguleringstillæg og overenskomsttillæg procentuelt fået det samme som de lavestlønnede. Alligevel tror jeg, at der er sket en forandring, og at de som sagt vil have mulighed for at bevise, at de ikke har kunnet holde trit med det, der skete inden for den private sektor med hensyn til aflønning af de højerelønnede. Den økonomiske ulighed må derfor antages at være blevet større i stedet for mindre, og der er ingen grund til at øge den gennem skatteudskrivningen.

Selv om jeg principielt er imod det foreliggende lovforslag — også fordi jeg mener, man kunne være gået andre veje og især den at beskatte de arbejdsfri indtægter — vil min stilling blive afhængig af de øvrige foranstaltninger, der gennemføres, derunder også hvad der sker med punktskatterne. Jeg har ingen forhåbninger om, at de i større omfang kan bortfalde, men de kan i hvert fald demokratiseres. Jeg står med en opgørelse over den procentuelle beskatning, før vi fik sidste vinters forhøjelse af afgifterne. Den var dengang for den billigste bordvin, det vil sige den til 10 kr. flasken i udsalg, 40 pct.; men for en slotsaftapning til 100 kr. var den kun ca. 10 pct. Den var for hedvin til 12 kr. flasken 55 pct.; men for hedvin til 35 kr. flasken var den kun 20 pct. Et tilsvarende forhold gør sig gældende for spiritus, hvor man endog beskatter de danske varer procentuelt hårdere end de importerede.

Da man kan gå ud fra, at det er dem med de mindste indtægter, der køber de billigste varer, er det dem, det går ud over ved den omvendte progression, som er anvendt i dette beskatningsforhold. Det bliver man også nødt til at se på, hvis man vil føre merværdiafgiftsforslaget i havn, uden at det i alt for høj grad kommer i konflikt med demokratiske skatteprincipper.

Finansministeren (Poul Hansen): Uden at jeg i øvrigt skal indlade mig i nogen polemik med det ærede medlem hr. Holger Eriksen, synes jeg, at det i og for sig er interessant for den udvikling, der er sket, at når det ærede medlem nu skal finde eksempler på, hvor der kan tiltrænges en demokratisering af afgifterne, så er det vin og spiritus, der skal holde for.